

POSTANOWIENIE

Dnia 1 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2013 r.

sprawy **Z. P. i S. M.** uniewinnionych od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. i innych,

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego R. L.,
od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 18 kwietnia 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego z dnia 7 stycznia 2009 r.,

postanowił

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2. obciążyć oskarżyciela posiłkowego R. L. kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy, wyrokiem z dnia 7 stycznia 2009 r., Z. P. i S. M. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., art. 193 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego R. L., zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonych, zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia oraz naruszenie szeregu przepisów prawa procesowego i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Sąd Okręgowy, po rozpoznaniu apelacji pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego, wyrokiem z dnia 20 lipca 2009 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną. Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego wywiódł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego. Wyrokiem z dnia 5 lipca 2010 r., sygn. V KK 5/10 Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok wobec wystąpienia w sprawie

bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w postaci nienależytej obsady Sądu w dniu ogłoszenia wyroku i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w W. w postępowaniu odwoławczym. Po ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2012 r., sygn. IV Ka .../10 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego ponownie wniósł pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego.

Zarzucając „rażące naruszenie prawa mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez wynikający z niedostrzeżenia istoty zarzutów apelacji wywiedziona imieniem oskarżyciela subsydiarnego brak ustosunkowania się w uzasadnieniu orzeczenia Sądu II instancji do zarzutu odnoszącego się do błędnych ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego w kontekście: kwestionowania zeznań św. Z. w zakresie jego obecności w trakcie szamotaniny, przyjętego stanu po spożyciu alkoholu przez J. P., co doprowadziło do uznania tych wyjaśnień za niewiarygodne oraz błędu polegającego na braku podpisu jednego z biegłych na opinii sądowej,
2. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez naruszenie zasad obiektywizmu, przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów i dowolną ocenę materiału dowodowego przez Sądy obu instancji, a zwłaszcza dowodu z: oględzin ciała J. P., notatki z odtworzenia treści jego rozmów telefonicznych, opinii biegłego lekarza dra K. oraz opisywanego przez oskarżonych przebiegu zajścia w krytycznym dniu, co w ślad za opinią dra T. K. doprowadziło do dowolnych ustaleń, jakoby świadek J. P. brał czynny udział w zdarzeniu,
3. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k., art. 201 k.p.k. oraz 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez całkowicie dowolne i nie znajdujące najmniejszych podstaw w zgromadzonym materiale dowodowym oraz w świetle zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego przyjęcie sporządzonej przez biegłego sądowego dra T. K. opinii, która nie spełnia wymagań w zakresie jasności wniosków z niej wyprowadzonych, co doprowadziło do uznania w niniejszej sprawie wymienionego dowodu za wiarygodny w

odniesieniu do wyjaśnienia okoliczności dotyczących przebiegu zdarzenia z dnia 26 maja 2002 roku i nietrafnego przyjęcia jednej z przedstawionych przez wszystkich opiniujących w sprawie lekarzy możliwych wersji zdarzenia”,

wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego i utrzymującego nim wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy S. M. i Z. P. do ponownego rozpoznania w postępowaniu przed Sądem I instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego R. L. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Nie można podzielić stanowiska pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, że Sąd odwoławczy, w uzasadnieniu swego orzeczenia nie odniósł się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, z uwagi na niedostrzeżenie jego istoty, dopuszczając się w ten sposób naruszenia przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Sąd odwoławczy podzielił ocenę dowodów i ustalenia będące udziałem Sądu I instancji ograniczając się, do czego był uprawniony, do wskazania, że dokonane w tej sprawie ustalenia oparte są nie tylko na wyjaśnieniach oskarżonych, ale także zeznaniach świadków ocenionych z punktu widzenia ich wiarygodności w granicach określonych w art. 7 k.p.k. oraz opiniach biegłych lekarzy. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd odwoławczy odniósł się do oceny zeznań świadka R. Z. w zakresie jego obecności w trakcie zdarzenia podkreślając, że brak jest podstaw do uznania, że zeznania były sprzeczne czy nacechowane złą wolą. Sąd Rejonowy ustalił, że R. Z. nie był naocznym świadkiem całego zdarzenia, a jedynie dwukrotnie podchodził na jego miejsce i wówczas zaobserwował agresywne zachowanie R. L. Podstawą zaś nie dania wiary zeznaniom J. P. w zakresie wskazanym przez Sąd Rejonowy, nie był stan po spożyciu alkoholu, jak to usiłuje wykazać autor kasacji, ale fakt, że zeznania te były sprzeczne z ustalonym przez Sąd, w oparciu o wiarygodne dowody, stanem faktycznym. Sąd Okręgowy nie odnosił się do spożywania przez tego świadka oraz oskarżyciela posiłkowego alkoholu, gdyż w apelacji tego rodzaju zarzut nie był podnoszony. Jeżeli natomiast chodzi o brak podpisu jednego z biegłych pod opinią złożoną do akt sprawy, to Sąd Okręgowy uznał, że do takiego uchybienia doszło, jednakże nie miało ono wpływu na treść zapadłego orzeczenia. W aktach sprawy znajduje się opinia sądowo – lekarska z dnia 29 października 2008 r. podpisana

przez Kierownika Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej AM [...] oraz dr. J. K. Z ustaleń Sądu poczynionych w dniu 7 stycznia 2009 r. wynikało jednak, że współautorem tej opinii jest również dr K. M., który jak oświadczył, omyłkowo jej nie podpisał. Po ujawnieniu tej informacji, będący na rozprawie w dniu 7 stycznia 2009 r. pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego nie żądał uzupełnienia postępowania dowodowego, ani nie zgłaszał zastrzeżeń czy też uwag do tej opinii. Należy również zauważyć, że w ramach postępowania odwoławczego, Sąd Okręgowy uzupełnił postępowanie dowodowe przez dopuszczenie dowodu z opinii obu tych biegłych, którzy również byli przesłuchani na rozprawie odwoławczej w dniu 18 października 2011 r.

Nietrafny jest również zarzut drugi kasacji. Lektura uzasadnień orzeczeń obu Sądów jednoznacznie wskazuje, że w niniejszej sprawie nie zostało ustalone, tak jak to sugeruje skarżący, że świadek J. P. brał czynny udział w zdarzeniu. Sąd Rejonowy ustalił jedynie, że świadek ten po zawiadomieniu telefonicznym policji i pogotowia ratunkowego wyszedł na klatkę schodową i chwycił oskarżonego S. M. za pas i bluzę i odciągał od R. L., a następnie obaj zamknęli się w mieszkaniu. Z ustaleń tych wynika, że nie brał on żadnego, czynnego udziału w szarpaninie, w trakcie której oskarżeni oraz oskarżyciel posiłkowy kilkakrotnie przewracali się na podłogę klatki schodowej i nie doznał on żadnych obrażeń ciała.

W związku z trzecim zarzutem trzeba stwierdzić, że Sąd odwoławczy zasadnie uznał, że opinia dr. T. K. korespondowała z opinią dr. K. i dr. M. również w tym zakresie, że z medycznego punktu widzenia nie można jednoznacznie stwierdzić, kto był stroną atakującą, a kto się bronił w czasie przedmiotowego zajścia, a Sąd Rejonowy przyjmując za wiarygodną wersję oskarżonych, posiłkował się innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie. Z uzasadnienia kasacji wynika, że sam skarżący zauważa, że która z wersji stanie się podstawą orzeczenia decyduje organ procesowy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając oskarżyciela posiłkowego R. L. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 640 k.p.k.

